

IŞIL KOCAOĞLAN
Bir Sabah Uyandığında Yoktum

İŞİL KOCAOĞLAN 1984 yılında İstanbul'da doğdu. Üniversite eğitimi için Antalya'da bulundu. 2005 yılında İstanbul'a dönerek çeşitli kuruluşlarda editör ve metin yazarı olarak görev aldı. 2012 yılından bu yana yayınevleri için serbest zamanlı düzeltmen olarak çalışıyor.

İletişim Yayınları 2124 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 341

ISBN-13: 978-975-05-1722-8

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadağ

BASKI ve CLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

IŞIL KOCAOĞLAN

Bir Sabah Uyandığımda Yoktum

Yokluk

1

Aralık ayının ortalarında denize yakın, lüks bir semtteki ufak, sade döşenmiş evimde uyandım. Yataktan kalkmadan gözlerimi yumarak gerindim, üzerimdeki ince örtünün altında esneyerek yan döndüm. Başım yastığın üzerinde, gözlerimi yeniden açıp bakışlarımı odanın o açıdan görebildiğim kısmında gezdirdim. Kapının hemen yanındaki sandalyenin kenarında asılı duran pantolonumu, duvardaki yamuk resim çerçevesini, çorabımın ters dönmüş tekini, sandalyeyle bitişik şifoniyerin üzerindeki genellikle takmadığım kol saatini, onun altındaki yarı aralık çekmecelerin birinden sarkan kemerimin tokasını, perdenin kıvrık kenarını, o kenardan bulunduğu bir delikten içeriye süzülen yeni günün ilk ışıklarını gördüm. Odanın içinde asılı duran ışık perdesine bakılacak olursa, şehir son birkaç haftadır olduğu gibi yine sonbahardan kalma güneşli bir güne uyanmıştı. Eve geldiğimde saatin kaç olduğunu bilmeme rağmen odama geçmeden önce ne kadar oyalandığımı kestiremiyordum ama en fazla yedi ya da

sekiz saat önce uyanık olduğuma emindim. Uzun bir gece geçirmiştim. Gün boyunca aralıksız çalışıp işten çıktıktan sonra ofisime birkaç dakika mesafedeki bir meydana Suzi'yle buluşmuş, onu aylardır gitmek istediği bir restorana götürerek ufak bir sürpriz yapmışım. Güzel gece çoğu zaman olduğu gibi yine Suzi'nin evinde noktalanmış, yemekten sonra hiçbir yere uğramadan eve gidip sevişmiştik. Zihnimin vardığı bu noktada, gecenin en ateşli dakikalarını anımsayıp vücudumun bu düşüncelere verdiği reaksiyonu duyumsayınca, yatakta tekrar sırtüstü dönüp gözlerimi yumdum. Gövdemin yanında uzanan elimi bacaklarımın arasına doğru kaldırdım ve aynı anda tüm apartmanın dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle bağırmaya başladım ama beynimin içinde bir yerlerde uzun bir süre yankılanan bu sesi ben de dahil kimse duymadı. Bir terslik, bir tuhafılık vardı. Elimizi uzattığım yerde hiçbir şeye dokunamadım, hissedemedim, algılayamadım ve ne olduğunu anlayamadan bir çılgılık daha attım. Sesim çıkmadı. Bir şey... Bir şey olmuştu. Vücudum yerinde yoktu. Bakışlarımı korkuyla bedenime çevirdiğimde, boş yatağın üzerinde dağınık yatak örtüsünden başka hiçbir şey olmadığını gördüm. Gözlerimi tekrar tekrar kapatıp açarak farklı bir sonuçla karşılaşmayı denedim ancak sonuç değişmedi. O kadar yoktum ki, içeride eşyalardan başka hiçbir şeyin bulunmadığına dair ben bile bahse girebilirdim. Ellerimi havaya kaldırdım, ellerim yoktu. Parmak uçlarımı ağzıma, gözlerime, yanaklarıma yaklaştırdım, yüzüm yoktu. Önce sağ, sonra sol gözümü yumarak bakışlarımı başımın tam ortasından aşağıya keskin bir şekilde uzanması gereken burnuma yönelttim, burnum da yoktu. Konuşmayı denedim, en ufak bir fısıltı dahi duymadım. Oysa ağzımı oynattığımı hissettiğime yemin edebilirdim. O an korkunç bir şekilde, kafamın olması gereken yerde yankılanan tek şey sesim değil, düşüncenin kendisiydi.

Vücudu birdenbire ortadan kaybolan bir insan tabii ki mantıklı şeyler yapamaz. Ben de yok olduğumu fark etmemin üzerinden geçen o kısacık idrak anı sona erdiğinde kendimi yaşadığım durumun ciddiyetiyle çelişir biçimde bundan sonra nasıl sevişeceğimi düşünürken buldum. Fakat birkaç milisaniye içinde bir şimşek gibi çakıp kaybolan bu düşünce kırıntısının ardından durumumun vahametini öyle büyük bir umutsuzluk ve üzüntüyle kavradım ki, bir süre öylece bekledikten sonra yatağın içinde delice debelenmeye başladım. Ayağa kalkıp zıpladım –zıpladığımı hissettim–, yatağın başucundaki demirlere saldırdım –saldırdığımı hissettim– ama ne yatakta ne de odada, en ufak bir varlık belirtisi sergileyebildim. Vücuduma ait tüm fiziksel mevcudiyeti, kolumun, ayaklarımın, başımın, ağzımın, bana ait olan diğer tüm organlarımın yerlerini algılayabiliyor, kendi varlığımı duyumsatabiliyordum. Zıpladığımda eşyalar ve nesnelere yok olmadan önceki zamanlarda olduğu gibi gözümün önünde aşağı yukarı hareket ediyor, perspektif bulunduğum açıya göre değişkenlik gösteriyor, kontrolsüzce hareket ettiğimde nefes nefese kaldığımı hissedebiliyordum. Yine de tüm bu farkındalık herhangi bir anlam ifade etmiyordu, çünkü ortada vücudumun varlığına dair hiçbir emare yoktu.

Peki, bir insan nasıl olur da ortada hiçbir neden yokken salt bir bilince dönüşebilir? Elbette dönüşemez. Böylece, ben de bunu bildiğim için yapabileceğim en mantıklı şeyin yaşadığım sanrının nedenlerini anlamaya çalıştıktan sonra iyi bir psikiyatristle görüşmek olduğuna karar verdim. Tabii ki yok olmamıştım, bu mümkün değildi. Yapmam gereken tek şey telaşımı bastırmaya çalışıp yataktan kalkmak, her sabah olduğu gibi ılık bir duş yapıp kendime gelmekti. Odaya çıkıp, kim bilir belki de rüya görüyordum, diye söy-

lenerek banyonun önüne vardığımda, kapalı kapının koluna uzandım ve elimin tuhaf bir boşluğun içinde salınmasından başka bir şey hissetmedim. Aynı hareketi birkaç kere tekrarladım ama nafileydi, içeri girmem imkânsız görünüyordu.

Yaşadığım bu ikinci deneyim beni daha fazla endişelendirse de ben her zaman, hayatta her şeyin mantıklı açıklamaları olduğuna inanan, hatta inanmamın da ötesinde bunu bilen biriydim. Sakin ol, çözüme odaklan. O güne dek elde ettiğim tüm başarıları bu dört sihirli kelimeye borçluydum ve bundan sonra da öyle olacağımı biliyordum. Banyoya giremeyeceğimi anladığımda geldiğim yolu geri dönerek salona yöneldim. İki oda bir salondan oluşan ufak ama konforlu bir evde oturuyordum. Yüksek tavanlar, asil bir mimari, saygın bir çevre, merkezî bir konum. İşte, hayalimdeki evin sözlükteki karşılığı. Uzun süre buraya taşınmak için doğru zamanı beklemiş, en sonunda istediğim terfii alınca da vakit kaybetmeden çevredeki bütün emlakçıları gezmeye başlamıştım. Bu, on iki farklı evi dolaşmakla geçen üç koca hafta sonu demekti ve görür görmez âşık olduğum bu dairenin kirası o dönem oturduğum ev için ödediğimin iki katıydı ancak tüm bunların önemi yoktu. Ben buraya aittim. Bunu biliyor, bilmekten de öte hissedebiliyordum. Ayrıca aldığım zam aradaki farkı düşünmemi gerektirmeyecek kadar iyiydi. İşime yürüyerek gidip gelebiliyor, gecenin her saatinde istediğim her şeye erişebiliyor, dilinden anlayabileceğim insanlarla muhatap oluyor, en önemlisi de trafik denen illele mücadele etmek zorunda kalmıyordum. Kısacası, bu ev benim şansımды.

Holün bitimindeki geniş kemerli bir kapıyla evin girişine açılan salona ilerlerken durdum. Sokak kapısının karşısındaki duvarda asılı olan aynaya yaklaşıp gözlerimi kısarak, baktığım yerde varlığıma dair bir iz, bir gölge yakalamayı umuyordum ama görebildiğim tek şey sokak kapısı oldu.

Yüzümü aynaya iyice yaklaştırıp hızlı hızlı nefes alıp vererek aynanın buğulanmasını sağlamaya çalıştım ama görebildiğim tek şey sokak kapısı oldu. Parmaklarımı sırlı cama doğru uzatarak dokunmayı denedim ama görebildiğim tek şey sokak kapısı oldu ve eğer çalışma odasındaki telefon beni yerimden zıplatarak çalmaya başlamasaydı, akşama dek görebileceğim tek şey yine sokak kapısı olacaktı. Buna karşın, birkaç saniye önce aynada kendini arayan ve yatağında çığlıklar atmasına karşın tek bir çıt dahi çıkaramayan sanki ben değilmişim gibi derin bir nefes aldıktan sonra, çalışma odasına ilerleyerek sesin kaynağına yöneldim. Arayan her kimse, ondan yardım istemeli, durumumu bir şekilde anlatarak bir çıkış yolu bulmalıydım. Fakat ben daha ahizeye uzanmadan –neyse ki telesekreter diye bir şey icat edilmişti– kendi sesim odanın içinde yankılanmaya başladı:

“Merhaba. Şu anda sen de fark etmiş olmalısın ki telefona yanıt veremiyorum. Kim bilir, belki buradayımdır ve seninle konuşmak istemiyordum. Bunu asla bilemeyeceksin, değil mi? Her neyse, bana mesaj bırakırsan, belki seni ararım.”

Bip sesinin ardından coşkulu bir erkek sesi duyuldu. “Dostum, sana şu telefon mesajından nefret ettiğimi söylemişim, değil mi? Senin yüzünden, akşam on saatlik bir uçak yolculuğu yapacak olmama rağmen sabahın köründe uyanıp, en şık eşofmanlarımla spor ayakkabılarımı giyerek kendimi sokaklara attım. Ve ne oldu, biliyor musun? Sen gelmedin. Peki, ben hiç şaşırdım mı? Hayır. Mantıklı bir açıklaman olmasını isterdim ama olmadığına eminim. Neyse, şimdi yanımdan geçip giden harika bir çift popoyu takip etmem gerek. Gelince görüşürüz. Bu arada, lütfen döndüğümde şu saçma mesajımı değiştirmiş ol.”

Telefon kapandı. Arayan, Bay Genel Müdür'dü ve evet, birkaç yıl boyunca aynı işyerinde çalıştığımız, ancak da-

ha sonra başka bir firmaya transfer olarak ciddi bir yükselişe geçince bulduğu her fırsatta işinden ve yeni unvanından bahsettiği için “Bay Genel Müdür” diye dalga geçtiğim adamla o gün görüşmek üzere sözleşmiştik. Onunla ayda bir ya da iki kere, genellikle de sabah saatlerinde yaptığımız yürüyüşü takip eden uzun kahvaltılar için buluşuyorduk, fakat görünen o ki, şimdi çözmem gereken daha ciddi bir mesele vardı.

3

Günün akşamüzerine kadar olan bölümü, ne kadar yok olduğumu anlamaya çalışmakla geçti. Bütün sabah ve öğleden sonra boyunca başıma gelen korkunç olayın nedenlerini sorgulayıp bunun sınırlarını belirlemek için çabaladım. Eşyalara dokunmak için hamlede bulunuyor, elimi uzattığım yerdeki nesnelere ilgili hiçbir şey hissedemiyordum. Sabah uyandığımdaya yaşadığım ilk kriz, bu süre boyunca birkaç defa daha tekrarlanmıştı. Denemelerim başarısızlıkla sonuçlandıkça sabrım tükeniyor, yaşadığının bir sanrı olmaması ihtimalini düşündükçe aklımı kaybedecek gibi oluyordum. O anlarda, yine sabahleyin yatağında olduğu gibi kendimi yere bırakıp sağa sola yuvarlanıyor, yalnızca kendi aklımın içinde çınlayan çığlıklar atıyor, bunu en sonunda yorgun, çaresiz bir şekilde nefes nefese, kıpırtısız kalana dek sürdürüyordum.

Bir ara ölmüş olabileceğimi düşündüm ama buna da ihtimal veremedim. Çünkü sadece otuz altı yaşındaydım, herhangi bir hastalığım yoktu ve yakışıklı, başarılı, kariyerinde emin adımlarla ilerleyen yetenekli bir adamdım. Ayrıca ölmüş olsaydım, tıpkı filmlerdeki gibi evime doluşan kalabalık bir insan topluluğunu izliyor olurdum. Kısacası ölmek için

herhangi bir nedenim yoktu ve kendimce vardığım bu sonuca inanmayı istemem de son derece normaldi. Kim böyle bir hayata sahipken ölümü kendine yakıştırabilirdi ki? Böylece bu saçma fikri aklımdan hızla uzaklaştırıp hâlâ hayatta olduğum gerçeğine sıkı sıkı sarılarak kendimi rahatlatıttım. Bununla birlikte halime pek fazla sevinecek bir vaziyette olmadığım da ortadaydı. Bay Genel Müdür'ün aramasından bir süre sonra telefon yeniden çalmış, şehir dışındaki annemle birlikte yaşayan teyzem, ablasının son günlerde pek iyi görünmediğini, onu çok ihmal ettiğimi, en kısa sürede arayarak hatta mümkünse yanlarına gelerek onun gönülünü almam gerektiğini söylemişti. Açıkçası bu arama durumunun ciddiyetini iyice kavramamı sağlamıştı. Eğer tüm bunlar uzun süreli bir sanrının beni yanıltmasından ibaret değilse, yani gerçekten yok olarak salt bilince dönüştüysem bunu benden başka hiç kimse bilmeyecekti. Aniden ortadan kaybolmamı açıklayacak tek bir neden bile yoktu. Annem, Suzi ya da işyerindekiler beni merak edip ne olduğunu anlamak için aramaya başlayacak, yanıt alamayınca da evime geleceklerdi. Peki, o zaman ne olacaktı? Bir an, orada olduğum halde hiçbir şey yapamadan onları izlemek zorunda kaldığımı hayal ederek dehşete kapıldım. Hayır, içinde bulunduğum bu saçma durum benim gibi hayatındaki her şeyi mantıklı gerekçelere bağlayan biri için kabul edilemez bir şeydi. Vaziyetimi derhal çözüme kavuşturmalı, ne yapmam gerekiyorsa harekete geçmeliydim. Endişeyle ayağa kalkıp yeniden çalışma masasına yönelerek, sabahtan bu yana defalarca yaptığım gibi bilgisayarın düğmesine basmayı denedim. Yaşadığım olayın bir benzerinin başka birilerinin de –bu psikolojik bir rahatsızlık belirtisiydi ve mutlaka buna benzer vakalar yaşanmış olmalıydı– başına geldiğine emindim. İhtiyacım olan tek şey, beni dünyaya bağlayacak o cihazı açarak hastalığının adını koyabilmektir. İlk birkaç denememde

başarılı olamayınca, düğmeye yoğunlaşıp zihnimin gücüyle ona hükmetmeye çalıştım ama yazık ki hiçbir sonuç elde edemedim.

Kendi kendime, bari sesim çıkabilseydi, diyordum. O zaman her şey daha kolay olabilirdi. Şehrin vizitesi en yüksek psikiyatristinin uzun, rahat koltuğuna serilip, “Merhaba, Doktor Bey. Biliyorum söyleyince çok garip geliyor ama bu sabah hiç beklenmedik bir biçimde yok oldum. Tabii sizin bunu düzeltebileceğinize eminim. Öncelikle sizi yönlendirmem gerekecek. Yanıma gelin de size beynimin olduğu yeri tarif edeyim. Ama bu da bir işe yaramaz değil mi? Çünkü ne yazık ki dokunabileceğiniz bir kafam yok. Hayır, yanlış anladınız elbette var ama...” Hayalimde canlanan sahnedeki cümleyi tamamlayamadan, “Sanırım deliriyorum,” diye sayıkladım. Evin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp zihnimdeki tüm ihtimalleri art arda sıralamaya çalışırken vücudum olmamasına karşın, nesnelere yerinden oynatabilseydim, durumum ne kadar kötü olsa da halimi daha fazla katlanılabilir bulabileceğimi düşünüyordum.

“Peki, ya gerçekse? Gerçekten geçici ya da hatta kalıcı bir şekilde yok olduysam? Tüm bunlar bir yanılsama değilse? O zaman ne olacak? İşim, işim ne olacak? Eğer konuşabilseydim bir süre idare edebilir, ofistekilere çeşitli direktifler vererek işlerin yolunda gitmesini sağlayabilirdim. Şimdi her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağına emin olduğum beceriksiz yardımcımın berbat ettiklerini düzeltmek için günlerce çalışmam gerekecek. Onun yalnızca bir saatte yaptığı hatayı ben birkaç günde telafi edeceğim. Hoş, yaptığı yanlışlıkları burnundan getirmesini de bilirim ama bu yine de departmanın yöneticisi olarak hesap vermesi gereken kişinin ben olduğum gerçeğini değiştirmez. Ama belli mi olur? Belki bu durumu avantaja bile çevirebilirim. Yokluğum işyerindeki diğerlerin onlar için ne kadar önemli olduğumu anlamalarına ne-

den olur. Hatta tüm bunlar bitip de işe döndüğümde, eksikliğimde yaşadıkları sıkıntılardan ötürü ne kadar zorlandıklarını anlatarak, şirket için vazgeçilmez bir çalışan olduğumu fark ettiklerini söyleyip bana zam bile yapabilirler. Belki de Suzi yokluğumda, hayatında hiç olmamamın, arada sırada olmamdan çok daha kötü bir şey olduğunu anlayıp, aramızdaki ilişkinin durumunu sorgulamaktan vazgeçer. İyi ama bunların hiçbiri başıma neden böyle bir şey geldiğini açıklamaya yetmiyor. Bu, bu çok saçma. Son günlerde sağlığımla ilgili tek bir şikâyetim bile yoktu. Aylarca devam eden, özellikle de günün sonlarına doğru başlayıp beynimi baltayla ortadan ikiye ayırıyorlarmış gibi hissettiren baş ağrılarından kurtulmuştum. O bir çuval dolusu para döktüğüm doktor, bunun yaşadığım iş stresinden ve modern yaşamın insanları sınırlarının dışına çıkmaya zorlayarak onları birer robot-insana çeviren etkilerinden –ya da bunun gibi bir şeyler işte– kaynaklandığını, kendimi biraz rahat bırakmam gerektiğini söylediğinde kadının yüzüne bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tutmuştum. Tabii bir de geçmişimle ailem hakkında sorduğu sorulara verdiğim yanıtlarla ilgili yorumları var. En azından beş-altı seans gelmemi önermişti. Onu dinlememekle hata mı ettim yoksa? Belki o zaman tüm bunlar başıma gelmeyebilirdi. Tanrım, ama benim hiçbir şeyim yoktu. Sadece... sadece biraz başım ağrıyordu ve aslına bakılacak olursa orada olmak başımı daha da çok ağrıtmıştı. Dışarı çıktığımda, bana o doktoru görmem için öneride bulunan şirketteki departman sekreterini arayıp, beni tüm bu saçmalıklara katlanmak zorunda bıraktığı için bana bir öğle yemeği borçlu olduğunu söylemiştim.

Ağrı kesicilerim ve ben mutluyduk. Pahalı bir şehirde, dünyanın sayılı şirketlerinden birinde, hatırı sayılır bir pozisyonda, iyi bir maaşla çalışıyorsan baş ağrısı çekmenin senin ödülün olduğunu bilmelisin. Bu, hayattan aldıkların

karşısında ödediğin bir bahşiş gibi. En iyi restoranda yemek yiyorsan iyi bir bahşişi de gözden çıkarmalısın, değil mi? Bir şey alıyorsan, bir şeyler vermeye de razı olmalısın.”

Çalışma odasının içinde dönenirken aklımdan geçen bu düşünceler bana Suzi'yle aramızda geçen bir konuşmayı anımsattı. Bir gün, bu ve benzer şeylerden bahsettiğimiz bir akşam yemeği sırasında, Suzi endişe dolu bakışlarını bana dikerek, tüm bu hengâmenin arasında hayatı iskalayıp ıskalamadığımı sormuş, her şeyi kontrol etmeye çalışmak yerine olayları akışına bırakmamı tembihlemiş, dünyada benden başka insanlar da olduğunu, belki de yapmam gerekenin gözlerimi açarak biraz da çevremde olup bitenleri anlamaya çalışmak olduğunu söylemişti. Bense açık bir samimiyetle dile getirildiklerini bilsem de onun bu sözlerini çok saçma bulmuştum. Yine de kabalık etmemek adına bunu dile getirmeden, sadece onunla aynı fikirde olmadığını anlamasını sağlayacak kısa bir açıklama yapmakla yetindim.

“Hepimiz bu sistemin birer parçasıyız, Suzi. Onun dışındakalırsan akışa dahil olamazsın. Anlamıyor musun? İskalanacak olan ne? Hayatın kendisi bu değil mi zaten? Çalışırsın ve para kazanırsın. Kazandığın parayla elbise, ev ya da araba alır, bir yerlere gidip yemek yer, içki içer, daha iyi yaşamaya çalışırsın. Tüm bunların nedenlerini sorgulamak zaman ister ve inan bana benim bunun için ayıracak kadar vaktim yok. Hep söylemişimdir. Düşünmek boş insanların işidir ve ne işe yaradığını soracak olursan da... Hiçbir işe. Emin ol, hiç kimse sabahtan akşama yaşamın anlamını sorguladığı için madalya almıyor. Boş ver gitsin. Ben buradayım ve neyi nasıl yaşamam gerekiyorsa o şekilde devam ediyorum.”

Zihnim yeniden Suzi'ye odaklanmıştı. Onu gördüğümünden bu yana henüz bir gün bile geçmemesine rağmen bu sü-

re daha uzunmuş gibi geldi. Evimin anahtarı onda vardı, yani er geç merak edip beni görmeye geleceğini biliyordum. Anahtarları dört-beş ay önce, oturduğu apartmanda yapılacak bir tadilatın ötürü birkaç gün dışarıda kalması gerektiği için, onu evime davet ettiğimde kendim vermiştim. Açıkçası onun için anahtar yaptırmamın özel bir nedeni yoktu, sadece giriş çıkış saatlerim pek belli olmadığı için güç durumda kalmasını istemiyordum. Misafirligi sona erdiğinde onları geri almamıştım çünkü Suzi haber vermeksizin evime gelecek biri değildi ve anahtarları geri istemenin onu incitebileceğini biliyordum. Onunla vakit geçirmekten, konuşmaktan hoşlanıyordum ve bu görüşmelerin Suzi için olan anlamının farkındaydım. Hatta bazen onun, bana körkütük âşık olduğunu bile düşünüyordum. Buna karşın, aramızda bununla ilgili bir şey konuşulmamıştı. Sadece bir gece sarhoşken beni sevdiğini söylemişti. Ondandır duyduğum ilk ve son sevgi itirafı buydu. Tanışmamızdan beri geçen aylar boyunca uzun süre görüşmediğimiz zamanlar olmuştu. Bu çoğunlukla Suzi'nin, "Sen ve ben neyiz?" dönemi geldiğinde ortaya çıkan bir durumdu ve onun bu merakını daima karşılıksız bırakıyordum, çünkü bu konuda verebileceğim bir cevap yoktu. Neyse ki Suzi de en fazla iki hafta sonra yelkenleri suya indirerek, kabullenmiş bir sessizlik içinde arıyor ya da mesaj atıp görüşmek istediğini söylüyordu. Aslında, sorun şuydu. Yani, buna gerçek bir sorun denilebilirse... Ona verebileceğim kadarını zaten sunuyordum ama Suzi hep daha fazlasını almayı bekliyordu. İşin garip yanı ise bunu hiçbir zaman sözlü olarak dile getirmiyor, çoğu kadın gibi anlatmadan anlaşılacak istiyordu. Öyle ya da böyle. Bir şekilde, bir noktaya varmıştık. Tabii, bir hafta önceki inanılmaz tartışmamızı saymazsam. Ama o bile tahmin ettiğimden daha kolay bir şekilde aşılmıştı. Suzi kontrolden çıkmış bir şekilde dakikalarca ağlayarak bağırp çağırılmış, en sonunda da

tüm yaşadıkları için beni suçladıktan sonra hayatından çıkıp gitmemi istemişti. Hatta tam olarak şöyle demişti:

“Hayatımdan çıkmanı, defolmanı, silinmeni istiyorum. Anladın mı bunu? Bundan sonra yoksun, zaten hiç olmadın. Şimdi git buradan, hayatımdan git.”

İtiraf etmem gerekirse onun bu noktaya gelmesinde benim de payım vardı. Doğum gününde isteyerek olmasa da kavga çıkartıp bulunduğumuz mekânın altını üstüne getirmiştim. Kısacası bu, bir daha asla görüşmeyeceğimizi düşünmemi sağlayacak kadar büyük bir kavgaydı. Eğer, Suzi üç gün sonra arayıp buluşmak istediğini söylemeseydi...

4

Düşünceler ve hayal kırıklıkları içinde geçen sekiz saatlik sürenin sonunda, başıma gelen şeyin ne olduğunu anlamanın tek yolunun evden çıkıp insanların arasına karışmak olduğuna karar verdim. İki seçenek vardı. Ya gerçekten inanması güç bir şekilde yok olmuştum ya da aklımı kaybederek vücudumun yok olduğunu zannetmeye başlamıştım. Hoş, o an hangisinin daha iyi olduğu konusunda muhakemede bulunamıyordum, çünkü benim gibi birisi için her ikisi de korkunç şeylerdi. Dışarı çıkmadan önce, insanların beni görmeleri durumunda nasıl davranmam gerektiğini düşündüm ve kendimi şehrin en işlek caddelerinden birinde iki günlük sakalla, geceden kalma, berbat bir halde öylece dururken hayal ettim. Bu gerçekten hiç de hoş bir sahne değildi ama başka şansım olmadığını biliyordum. Dışarı çıkıp gerçekten yüzleşmeliydim. Bir süre evin sessizliğinde dolaşarak kendimi az sonra yaşayacağım duruma hazırlamaya çalıştım. Dairenin kapısına geldiğimde, sabahtan bu yana deneyimlediğim dokunamama duygusunun içim-

de yarattığı boşluğu midemde hissederek gözlerimi yumdum, sonra da derin bir nefes alıp kendimi beyaz ahşabın üzerine bıraktım. Her şey çok kısa sürmüştü. Tıpkı dumanlar içindeki bir boşlukta ilerlemek gibiydi ve gözlerimi açtığımda apartmanın koridorundaydım. Asansöre yürüyüp elimi her zaman alışıktığım üzere çağırma düğmesine uzatırken, istem dışı sergilediğim bu hareketin imkânsız sonucunu düşündüm. Şanslı bir günümde olsam –ki pek öyle görünmüyordu– ve asansör kabini oturduğum katta bulunsa bile aşağıya inebilmem için birinin giriş kattan çağırma düğmesine basması gerekirdi. Oysa insanların kendini sokaklara attığı böylesine güzel bir kış gününde, özellikle de hafta sonu, çoğu dairesi boş olan apartmanda oturan birinin giriş kata gelip de evine çıkmak için asansörü çağırmasını beklemek saatlerimi alabilirdi. Merdivenleri kullanmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Binanın arka kısmına ilerleyip basamaklara yöneldim fakat içinde bulunduğum vaziyette onları kullanmak sandığımdan daha zordu. Göremediğim ama varlıklarını hissedebildiğim uzuvlarımı yönetmeye sabahdan beri alıştıysam da adımlarımı doğru yere koyup koymadığımdan emin olamadığım için ilk katlarda birkaç kere düşme tehlikesi geçirmiştım. Basamaklar genellikle zannettiğimden ya alçak ya da yüksek çıkıyordu. Bir yandan adımlarımı kontrol etmeye çalışırken bir yandan da zihnimin içinde dolup taşan, bitmek bilmeyen sorularla boğuşuyordum.

Madem vücuduma dair hiçbir iz kalmadan öylece yok olmuştum, nasıl oluyordu da merdivenlere bastığımyı, kollarımı hareket ettirdiğimi, dizlerimi kırdığımyı, heyecanlanınca kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyordum? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Eğer vücudum yok oluyorsa, tüm bunların da olmaması, bedenimin hiçbir zerresini hissetmemem gerekmiyor muydu?